

inspektøren ikke været opmærksom paa dette Forhold, eller Jens Andersen har ikke tilstrækkelig oplyst ham om det. Sygekasseinspektøren sondrer ikke imellem, hvad der ligger før, og hvad der ligger efter 1907, og ved at afgive denne Erklæring paa Grundlag af denne Fejl hos Jens Andersen — jeg nærer ikke Tvivl om, at det er en Fejl hos ham — kommer han til at kaste det Indtryk en bloc over den hele Sag, at der har været Underskud hele Tiden og overalt, og rammer derved med sin Erklæring paa afgørende Maade igen Poul Christensen.

Jeg forlader dermed Jens Andersen og har nu ikke ret meget tilbage at trætte det høje Ting med, men der er et Forhold, jeg synes bør drages frem. Man vil se, at Sygekasseinspektøren har haft ikke ringe Grund til at indtage den afvisende Stilling og oprindelig at mistænke Poul Christensen, som han gjorde, thi hele den Maade, hvorpaa Sagen er blevet forelagt ham, er i Virkeligheden saaledes, at han uvilkaarligt maatte føres til at tro, at Poul Christensen var skyldig, og siden maatte anse det for det hensigtsmæssige i denne Sag at holde sig udenfor. Men her er netop det Punkt, hvor jeg synes, Sagen i saa høj Grad udvider sin Horisont, idet man maa rejse det Spørgsmaal, om Sygekasseinspektøren som Embedsmand vedblivende burde have holdt sig udenfor denne Sag, og navnlig efter den Skrivelse af 7. November, jeg før lagde frem. Og her vil jeg i Modsetning til Sygekasseinspektørens Stilling udtrykkelig sige, at jeg bestrider hans Ret til at holde sig udenfor denne Sag, og jeg gør det ud fra tre Synspunkter. Det første er det praktiske, Nr. 2 det embedsmæssige og Nr. 3 det rent menneskelige. Det praktiske er dette, at denne Sag fra Begyndelsen var saaledes, at Sygekasseinspektøren ikke kunde stille sig paa det Standpunkt at sige: Vi har faaet vore Penge, der er intet Underskud i Sygekassen, det er nok for os, lad Begravelseskassen sejle sin egen Sø, den kan passe sig selv, den ligger ikke under mit Embede. Thi Forholdet var det, at disse to Kasser var i den Grad indfiltrede i hinanden — hvad jeg kunde vise af Dokumenterne ved mange Ting, men dog ikke skal gøre, bortset fra en enkelt —, at de slet ikke kunde skilles. Disse to Foreninger havde Bestyrelse fælles, Generalforsamling fælles, Regnskabsprotokol fælles, og de havde endogsaa efter 1907, da Kasserne ikke blev holdte ordentligt ude fra hinanden — hvad de var blevet før den Tid —, Sparekassebog fælles. Af de 302 Kr., jeg før nævnedes, stod de 200 Kr.

paa denne Sparekassebog, uden at nogen kunde se, at de var komne fra Begravelseskassen og oprindelig ikke hørte hjemme i Sygekassen. Jeg hævder altsaa for det første praktisk, at disse Kasser var ganske sammenfiltrede, og her vil jeg gøre opmærksom paa, at Sygekasseinspektøren i en af sine Erklæringer udtrykkelig udtaler, at naar der skal være Revision et saadant Sted, skal Revisionen angaa begge Kasser i det Tilfælde, at Sygekassens Midler, som han udtrykker sig, og Begravelseskassens Formue er sammenblandet, og det var de netop her. Derfor forekommer det mig, at Sygekasseinspektøren ikke var berettiget til at trække sig ud af Sagen med en Erklæring om, at nu vedkom den ham ikke mere. Og det har en praktisk absurd Følge. Jeg beder ærede Medlemmer tænke paa, hvorledes Situationen er efter Oktober. Situationen er den, at den, som jeg mener, uskyldige Mand, Poul Christensen, er gaaet Dag for Dag fra Herodes til Pilatus som den forladte Mand for at søge sin Ret, medens den skyldige Mand sidder som Kasserer ovenpaa det hele, endogsaa afgiver en Erklæring mod den uskyldige, er den Mand overordnede og sidder uørt, indtil han en skønne Dag stille lempes ud, da der kommer en Revisionsberetning, der giver Sygekasseinspektøren Anledning til at skrive derover, at nu skal de dog have sig en ny Kasserer. Det er den Slags praktiske Følger, som kommer af hele den Stilling, Sygekasseinspektøren har indtaget. Det, som gør hans Stilling uholdbar, er, at han har holdt sig ganske borte fra Sagen, efter at han paa et givet Tidspunkt i Virkeligheden har stemplet Manden og derefter mødes med en omhyggelig, grundig og alvorlig Revision, der erklærer Manden for uskyldig. I den Situation bør en Embedsmand ikke bringe sig selv. Det er de praktiske Følger af, hvad Sygekasseinspektøren har gjort ved at holde sig udenfor fra Begyndelsen, for det første, at han har udsat sig for at komme i den Situation, og for det andet, at han til sidst kommer i den Situation, at han staar med denne Erklæring: Manden er uskyldig, og samtidig staar saaledes, at han egentlig havde været med til at kaste over paa ham Skær af at være skyldig.

Jeg gaar dernæst til det andet Synspunkt, at det embedsmæssigt slet ikke kan gaa an paa den Maade at holde sig udenfor, i hvert Fald ikke i Tilfælde som det foreliggende. Jeg kommer her ind paa et Omraade, som atter og atter kommer til at foreligge for Rigsdagen og har foreligge mange Gange. Det er Spørgsmaalet om